

Briseïs, sierlijk als de stralende Aphrodite, vond met haar ogen Patroklos, verminkt door het scherpe brons. Schril jammerend stortte ze zich op hem en met haar handen reet ze haar boezem, zachte hals en teder gezicht open. De vrouw, godinnengelijk, huilde en sprak: “Patroklos, in al mijn ellende had ik jou het liefst. Levend liet ik je achter toen ik de tent verliet, levenloos tref ik je nu, leider der krijgers, bij mijn terugkomst. Zo overkomt mij onheil na onheil, steeds weer opnieuw. De man aan wie mijn vader en edele moeder mij schonken, zag ik voor de stad, verminkt door het scherpe brons; ook mijn drie broers, kinderen van dezelfde moeder, dierbaar als ze waren: allen kwamen zij om. Nee, je liet mij niet toe te wenen, toen snelvoet Achilles mijn man vermoordde en de stad van de goddelijke Mynes verwoestte. Je beloofde mij tot bruid te maken van Achilles de goddelijke, mij mee te nemen over zee naar de kust van Phthia, en samen met de Myrmidonen de bruiloft te vieren. Daarom rouw ik voortdurend om jou: jij was altijd attent.” Zo sprak zij in tranen, en de vrouwen vielen haar bij met gejammer, schijnbaar om Patroklos, maar ieder om haar eigen leed.

De weeklacht van Briseïs

Daar was dan Briseïs, de gouden Afrodite gelijk.
Toen zij Patroklos zag liggen, door 't vlijmend koper een lijk,
stortte zij zich over hem uit en hilde helderklinkend
met haar handen borst, tere hals en schoon gelaat verminkend.
En zij begon zowaar te spreken door haar tranen heen
terwijl z' één der godinnen scheen:

'Patroklos, toen de ellende op mijn hart ging wegen,
was jij mij steeds het meest genegen.
Levend liet ik je achter toen ik de tent verliet,
dood tref ik je nu aan tot mijn groot verdriet.
Grootse leider van krijgsvolk was jij
terwijl tegenslag na tegenslag inslaat op mij.

De man aan wie ze me schonken, mijn vader en moeder zo rijk,
ook hij werd door 't vlijmend koper een lijk.
Ik heb het gezien: voor de stad lag hij
en wel met mijn dierbare broers erbij,
alledrie door mijn ene moeder gebaard.
De dag des doods bleef geen van hen bespaard.

Maar nooit ofte nimmer liet je mij huilen in nood
toen de snelle Achilles mijn man had gedood,
verwoest had de stad van Mynes zo groot.
Nee je bleef maar herhalen, zonder verzaken,
me van de grote Achilles de ware te maken,
dat hij me zou voeren naar Phtia met z'n vloot
waar hij zijn Myrmidonen een bruiloftsmaal bood.
Daarom doet jouw dood me onbedaarlijk huilen
omdat ik steeds in jouw zachtheid kon schuilen.'

Zo sprak ze snikkend en aan haar zij jammerden de vrouwen,
schijnbaar om Patroklos, maar elk om hun eigen rouwen.

Toen Briseïs, evenbeeld van de gouden godin Afrodite,
het lichaam van Patroklos bemerkte, verminkt door het vlijmscherpe brons,
nam zij hem in haar armen. Ze huilde hartverscheurend,
haalde met haar nagels haar borst, haar tengere hals en prachtig gelaat open.
De vrouw, een godin gelijk, jammerde:

“Patroklos, mijn lieve steun en toeverlaat in mijn ellende,
jij was nog in leven toen ik jou achterliet bij mijn vertrek uit de hut.
Nu, bij mijn terugkeer, vind ik jou, aanvoerder van de manschappen, levenloos.
Zo treft mij tegenslag na tegenslag, keer op keer!
De man, aan wie mijn vader en eerbiedwaardige moeder mij als bruid schonken,
zag ik voor de stadspoort liggen, gesneuveld door het vlijmscherpe brons.
Ook mijn drie broers, mij zo dierbaar, de kinderen van mijn moeder,
lieten allen tragisch het leven.
Jij wou zelfs niet dat ik treurde, toen de snelvoetige Achilles mijn man had vermoord
en de stad van de goddelijke heerser Mynes had vernietigd.
Maar jij beloofde mij tot wettige echtgenote van de goddelijke Achilles te maken,
mij mee te laten varen op de schepen naar Fhtia en daar bij de Myrmidonen
mijn huwelijksfeest te houden.
Om jouw dood, om de zachtaardige man die je steeds was, rouw ik heftig.”

Zo sprak ze in tranen en de vrouwen weeklaagden met haar mee,
uiterlijk om Patroklos. Elke vrouw droeg nochtans haar eigen leed.

Toen dan Briseis, gelijkend op de gouden Aphrodite,
Patroklos zag, doorboord met een scherpe speer van brons,
jammerde ze luid met haar armen om hem heen.
Met haar handen reet ze haar borst open, haar tedere hals
en mooie gelaat. Wenend zei de vrouw, het evenbeeld van godinnen:
'Patroklos, mij in al mijn ellende zo dierbaar in het hart,
levend liet ik jou achter toen ik de tent verliet, maar nu,
nu ik terugkom, tref ik jou, leider van de manschappen,
dood aan. Zo krijg ik tegenslag na tegenslag te verduren.
De man aan wie mijn vader en eerbiedwaardige moeder mij weggaven,
zag ik voor de stad liggen, doorboord met een scherpe speer van brons,
net als mijn drie broers met dezelfde moeder als ik - ze waren mij
zo dierbaar. Allen hebben hun sterfdag bereikt. En nee,
je liet mij niet toe te wenen toen de snelvoetige Achilles mijn man
gedood had en de stad van de goddelijke Mynes had verwoest,
maar je beloofde mij tot wettige echtgenote te maken van de goddelijke Achilles,
mij met zijn schepen naar Phthia te brengen en daar
een huwelijksfeest te houden in het gezelschap van de Myrmidonen.
Daarom ween ik hevig om jou, nu je dood bent, want je was altijd vriendelijk.'
Zo sprak ze wenend en de vrouwen vielen haar jammerend bij,
ogenschijnlijk om Patroklos, maar eigenlijk elk om hun eigen verdriet.

Briseïs, gouden Aphrodite's evenbeeld,
aanzag Patroclus dan met bronzen speer doorboord.
Ze sloeg haar armen om hem heen en huilde schril.
Haar borst, haar zachte hals en haar gezicht zo mooi
verscheurde zij met eigen nagels. Vol van pijn
en tranen sprak de vrouw die op godinnen leek:
"Patroclus, mijn gebroken ziel had jou het liefst.
Je leefde nog toen ik de tent verliet. Nu tref
ik jou, beschermer van het volk, gesneuveld aan,
wanneer ik wederkeer. Steeds wéér stort ramp na ramp
zich op mij neer. De man, aan wie mijn vader en
geachte moeder mij geschonken hadden, zag
ik liggen voor mijn stad, met bronzen speer doorboord.
Ook voor mijn broers, van 't zelfde bloed als ik, en zo
geliefd, kwam dan de dag des doods, voor alle drie.
Nee, wenen liet je mij niet toe wanneer mijn man
vermoord werd en de stad van Mynes, net een god,
verwoest werd door Achilles, hij met snelle pas.
Nee, jij beloofde steeds opnieuw mij gemalin
te zullen maken van Achilles, net een god,
en mij te voeren richting Phthia op zijn vloot.
De bruiloft zou je van een feestdiner voorzien
te midden van de Myrmidonen. Eindeloos
beween ik nu jouw dood, zachtaardig als je was."
Met deze woorden sprak Briseïs vol van pijn
en tranen. Rond haar treurden ogenschijnlijk ook
de vrouwen om Patroclus, maar in wezen was
eenieder vol van treurnis om haar eigen leed.